

Referat despre pictura egipteana - prima parte

Asadar, tehnica, conceptia, subiectele basoreliefului egiptean nu pot fi separate intr-un mod absolut net de cele ale picturii.

Ambelor li se atribuia o functionalitate magica. Pentru a-si continua viata si dupa moarte defunctul trebuia sa fie insotit de ceea ce il inconjurase si in viata terestra. Pictura egipteana "a fost esentialmente o pictura de mor minte"; o pictura executata "numai pentru satisfactia mortilor", intrucat "pentru egipteni, nici o diferenta substantiala nu trebuie sa deosebeasca viata de dincolo de mormint de cea actuala (P. Francastel).

Imaginea a unei persoane, a unui obiect, a peisajului, faunei si florei, precum si a scenelor de variate ocupatii si de viata cotidiana, reproduce integral si in esenta realitatea modelului sau, prelungind-o, dandu-i o durata indefinita, eternizand aceasta realitate (cel putin, atata timp cat va dura si imaginea creata de pictor sau de sculptor). Potrivit acestei mentalitati magice, imaginea este tot atat de reala ca modelul ei; fiintele, obiectele, activitatile figurate in sculptura si pictura sunt tot atat de reale ca in viata.

Canoanele basoreliefului se regasesc si in pictura; imbinarea viziunii din fata a corpului omenesc cu viziunea din profil; calmul si seninatatea expresiilor; siguranta, puritatea si perfectiunea liniei; distributia imaginilor in registre orizontale sau verticale; interesul pentru scenele de viata zilnica; la care se adauga in plus fata de basorelief o redare mai adecvata a mediului, precum si uneori gustul pentru anecdotic, pentru o naratie facuta cu un umor discret. In scenele de viata cotidiana se afirma un exceptional spirit de observatie, precum si un foarte marcat interes pentru animale. Adeseori pictorul cauta pe suprafata plana a peretelui de stinca cele mai mici reliefuri naturale, pentru ca servindu-se de aceste denivelari aproape imperceptibile sa dea un volum mai accentuat imaginii pe care o reprezinta: punct care este chiar momentul ideal de tranzitie spre conditia basoreliefului.

S-ar putea spune ca egiptenii aveau o exceptionala vocatie a culorii; a culorilor vii, vesele, delicate. Templele, mormintele, obiectele de cult, sar cofagele de lemn, mobilierul, (desigur ca si interioarele caselor celor bogati), statuetele si statuile in lemn si teracota, textele de pe papyrusuri cu adevarate miniaturi, erau acoperite cu desene colorate cu o paleta discreta. O paleta care folosea negrul de carbune, albul de var, ocrurile galbene si rosii, fritele albastre si verzi, amestecate cu uleiuri; cu o tehnica ramasa necunoscuta, dai care dupa patru sau cinci milenii isi mai pastreaza inca nealterata prospetimea.